ים:

לחתיכות קטנות אלא הכשרות למכרן או לתת אותן לקדרה: שהבשר מרובה. ואין חותכין הבשר לחתיכות קטנות אלא מבשלים אותו איברים איברים: גבו' ופריך לא צורכה. לא היורים ושמש את היבורים המדין לקדים המצבי מרכם היה את היה היה המצבי מדים המדים במדין: חוקים אין הכדים ההובר אין מודים בשל המצבי מדים היה לכנה למני במדים במדין: חוקים איין הכדים החוק מעום מן הקדשים אנ"ג דפסולין טעונין עיבור לורה קודם שריפתו: מסניסא אמרה כן. כלותר מתני ניתי: אם כן נתחלל הלכך כל הנמצא בהר הבית חולין: הסיע דעם. היסח הדעת מן הקדשים אנ"ג דפסולין טעונין עיבור לורה קודם שריפתו: מסניסא אמרה כן. כלותר מתני ניתי דייקי: ויאוס. בממיה וכי שפיר קאמרת דלמא במתני אין הטעם משום היסח הדעת דכל שהוא בעזרה לא מיקרי היסח הדעת דליכא למיחש לשום טומאה והכא היינו טעמא דפסול שמא כבר ייאוס. בממיה וכי שפיר קאמרת דלמא במתני אין הטעם משום היסח הדעת דכל שהוא בעזרה לא מיקרי היסח הדעת דליכא למיחש לשום טומאה והכא היינו טעמא דפסול שמא כבר

שאין לוקין עליהן אבל אסור באכילה אברין נבילות ולוקין עליהן משום נבילות : ונשעם הרגל שהבשר מרובה אפילו אברין מוחרין. ודוקת מותר משום נבילה אבל באכילה אסור ואע"ג נחת משוט לפיט אפל פולסים הקור אוטר ב דמתרינן ט' חנויות כולן מוכרות בשר שחוטה וא' בשר נבילה ולקח מלחד מהן ואינו יודע איזו לקח ספיקו אסור ובנמלא הלך אחר הרוב ומותר באכילה התם חתיכות ולא הרגיש ומותר בחלינה התם חתיכות ונח הרגיש כשנפל אבל אברין שמא נמנבלה היה ומגיכוח ולא נפלה מידו דמחוך כובדה היה מרגיש לפיכך השליכוה לאברין: בהתם שנמלאם וכו'. בפ"ב דקדושין מייתי להא זכרים עולות ופריך זכרים עולות הוא דהוו ושלמים לא הוו אמר ר' הושעיא בבא לחוב בדמיה עסקינן וה״ק חיישינן שמא עולות נינהו ור״מ היא דאמר הקדש במזיד

התוכות מותרות וכן לא יברי שלום הוא דמו וצלונים לא סוו אמרה לו התרבות מותרות ובן לא יברי יוםי ברבי חנינה שהוא מותרות תשע חנויות ובשלום משלום מנסות לוכן עליהן משם של בל רבי יוםי ברבי חנינה בשלום לל הלחמים בל הבי יוםי ברבי חנינה בל המותרות תשע חנויות ובשלום לל הלחמים בל הבי יוםי ברבי חנינה בל המותרות תשע חנויות ובשלום לל הלחמים בל הבי מותרות בשלום הוארת מותרות בשלום לל הלחמים בל הבי מותרום האחת מותרות בשלום לל הלחמים בל הבי מותרום האחת מותרות בשלום לל הלחמים בל הבי על מותרות בשלום לל הלחמים בל הבי על מותרום האחת מותרות בל המותרות בשלום לל הלחמים בל הבין על מיש של שהחבוה האחת מותרות בל המותרות ובן קרש המתחום אלו הלחמים בל בל הלחמים בל בל הלחמים בל הבי אותרות בל הלחמים בל

ובשעת הרגל שהבשר מרובה אף איברים מותרות: גמ' לא צורכה דלא בהר הבית קודש (א)רבי בא ר' חייה בשם רבי יוחנן חזקה שאין הכהן מוציא מן הלשכה מעות עד שהוא מחללן על הבהמה: בשר שנמצא כו': רבי⁶ לעזר בשם ר' הושעיא ואוהסיע שנבוצא כו ידב י יעוו בטב יידו שע א מחני' אמרה דעת מעון עיבור צורה א"ר הושעיה ₪ מתני' אמרה כן תעובר צורתו ויצא לבית השריפה א"ר [ב]יוסי ויאות לאכלו אין את יכול שמא נתקלקל צוְרתו לפום כן צריך מימר תעובר צורתו ויצא לבית השריפה: נמצא בגבולין וֹכו׳: רבי קריספא בשם (ב) רבי יוסי ברבי חנינה איברים נבילות לוקין עליהן משום נבילה מתניתא אמרה כן איבר גבילות וחתיכות מותרות חתיכות מותרות פ לא ממש ודכוותה איברים נבילות לוקין עליהן משום גבילה רבי קריספא בשם רבי יוסי ברבי חנינה אם ^כי היו מחרוזות מותרות תשע חנויות מוכרות בשר נבילה ואחת מוכרת בשר שחומה נתחלפו לו חושש ולנמצאת הולכין אחר הרוב אתשע^{ב)} חנויות מוכרות בשר שחומה ואחת מוכרת בשר נבילה נתחלפו לו חושש ולנמצאת הולכין בשו גב לדו נווולפו לד יוושש דגנמצא דיד נכרי כנמצא אחר הרוב א"ר יוחגן הנמצא ביד נכרי כנמצא בפלמיא (ג)רבי לעזר בי רבי חגיי הוה מסמך לר' בפלטא לטוב לעור בי דבי דוניי דודה מסמן לדי מגא חמא לחד ארמאי מקמע מן סוסיה ומפיק לברא א"ל ^[2]הדא היא דאמר רבי יוחנן הנמצאה ביד נכרי כנמצא בפלטיא א"ל כן א"ר יוסי ^[7]ר' ^בוהן שראו אותו יוצא ממקולין של ישראל חד בר נש שראו אותו יוצא ממקולין

נתעברה לורחו לפיכך טעון עיבור לורה ודאי אבל כל שנפסל בהיסח הדעת בודאי אפי' עיבור לורה אין לריך: לוקין עליה משום נכלה. דודאי נכלה היא: חסיכום מוחרום לא ממש. דמוחרות לאכול ה"נ איברים נבלות נבלות ממש דלוקין עלייהו: אם **היו מהרוזות.** קשורות זו בזו מותרות דודאי נפלו מיד אדם בשונג: נסחלפו לו. אינו יודע איזו היא: משם. ומספיקה אסורות כולן אבל אין לוקין עליו הושם. ומספיקה אסורות כולן אבל אין לוקין עליו דכל קבוע כמחצה על מחצה דמי: **ולנמצאת** הולכין אחר הרוב. דכל דפריש מרובא פריש וכודאי טריפה הוא ולוקין עליו וכן אם הרוב כשירות אם פריש מותר אפילו באכילה: הנמלא ביד נכרי. בשר הנמלא ביד נכרי כאילו נמלא ברה"ר אם רוב טבחי ישראל מותר: **הוה מסמך.** היה סמוך על ספרי של הל כלומר: הזה משמן: היה המון של רבי מנא וראה נכרי אי חותך בשר מן הסוס ויולא לחוץ: א"ל הא דאר"י הנמלא ביד נכרי כנמלא לחוך: א"ל הא דאר"י הנמלא ביד נכני נכנל בכם"ר. ומוחר אמאי ניחוש דלמא מן בהמחו חתך ואפי מקולין וטבחי ישראל נינהו יש לאוסרו: א"ל. הכי אר"י רבי והוא שראו הככי יולא מן המקולין של ישראל או סמכינן להסירו: אד בר נש ופוי. אדם אחד בליפורי הלך ליקח בשר מן הטבח ולא נמן לו: א"ל. לחד נכרי שיקח לו והביא לו: א"ל. הרי בר גש לטבח לא לקחמי בע"ר ממך שהנכרי הביא לי: אמר. הטבח ולאו בשר נבילה מכרתי הביא לי: אמר. הטבח ולאו בשר נבילה מכרתי לנכרי: מעשה זה כח לפני רבי. ושחל לו חם נחמן הטבח לאסרו: ואמר. רבי לאו כל כחיניה לאסור הספם מוסרו. וחומה לפי כמו כל במצים מוסף מקולין דליפורי וכיון שלא הכריזו טריפה בו ביום הבשר מוסר: רב. ירד לבבל ראה אומן שהן יהבשר מחמר. לבני ירד לכבכר למהה מחמן שהן מקילין באיסור בשר להמיחו ביד נכרי והחמיר עלייהו ואסר כל בשר שנתעלם מן העין וכדמסיק: משנת אליהו

לאדך טעמא: לא לריכא דלא בהר הבית קדש. בפסחים ז' א' בחום' ד"ה בהר הבית החתו בחת ר"א ריאד וייצי

א) עי׳ פסחים לד א. ב) תוספתא פ"ג ה"ח, ג) פסחים ט ב וש"נ, ד) עי׳ חולין לה א,

עין משפם נר מצוה

ל א מיי׳ פרק י״ח ממ״ח הלי״ח טור שו"ע יו"ד סימן קי סעיף

יא ב מיי׳ שם הלכה יב :שו"ע שם סימן סג

נוסחת הבבלי

(א) א"ר חייא בשם ר"י כו" (ב) ר"י בר חנינא כו' ר"י בר ק. כל מומינו כו די" בר מנינא כו': (ג) ר"א בר' חנינא כו' ומפיק לשוקיה א"ל כו' מוצין קופר גבי טבחא כו' בר נש נחית קופר גם ספותו כו בר עם נחים משוני בשר איסקופתיה גו נהרא אינשיתא וסליק ליי כו׳ בשוקא :'טעין קופר כו

הגהות הגר"א

[א] ה"ג היסח הדעת פסול וטעון שיבור צורה. וה"פ דהם איכל למידד דסייל היסח הדעת פסול הגוף הוי שהוא מעלה בקדשים שנפסליון בכך ואפילו יבוא אליהו ויאמר שלא נטמא כל יעות אליהו ויחמת שבם תנסת ככ אותן הימים שהסיח דעתו מהן אין שומעין לו ולהך מ״ד לא בעי עיבור אורה בפסול דהיסת הדעת ור' הושעיא ס״ל כאידך מ״ד דהיסם הדעת פסול טומאה הוי מחשש שמא נטמא וכיון דלא חזינא ליה שנטמא אלא חששא בעלמא לכן א״א לשרפו בלא עיבור לורה שמא לא נטמא חהו עמבור לורה שמח לה נטעח חהו עמבור לורה: מחת פסול וטעון עיבור לורה: [ב] א"ר יוסי ויחאות לאכלו אין את יכול מיכול כיו לשריפה אין את יכול שחא לא נתקלקלי לורחו לפום כן כי כצ"ל: [ב] צ"ל א"ל לית הדא של כל לי. [ג] לי כל לי לי לי לית היא היא דא"ר יוחנן כוי. כלותר שנדחו דברי ר' יוחנן שהתיר נתלא ביד נכרי דהא ראינו שנכרי מוליא בשר נבילה: [ד] תיבת ר׳ נמחק:

ציון ירושלים

סי׳ קכח ובתומי׳ וקלות החושן וכשוכב [נתיכות] ודוק היטכ: הסיע דעת טעון עיבור צורה. עיין חוס' חגיגה דף כא מ"ש בזה בשם רבינו אלחנן ודבריהם תמוהין וכבר האריך בזה בס' שיח ילחק על חגיגה ועי' מל"מ פי"ט מפהמ"ק הל"ד שלא מכר מדברי הירושלמי הלז ועיין לל"ח פסחים לל"ד:

גליון הש"ם

[h] ער' פסחים דף לד ע"א ול"ע אמאי מקשה שם מברייתא ול"ע אמאי ממסני דהכא ועי' ק"ע ד"ה ויאות וקשה א"כ אמאי בעי ד"ם רחות וקשה ח"כ מתחי בעי עיבור לורה בנמצא בירושלים הא הוי היסת הדעת: [3] ע" ק"ע וע" בחולין דף לה וברש"י שם מבואר להיפך דלרב החחיכוי מבואר להיפך דלרב החחיכוי אסורות באכילה ואיברים נבלות ולקי עלייהו ע"ש וא"כ גם כאן פי מותרות לא ממש היינו שאינן מותרות לגמרי ודכוותה איברים נגלות היינו דאף לוקין עליהן ודוק: [ג] ע"י כחובות דף טו ע"א מנ"ל לר"ז וכר התם לחומרא ע"ש ול"ע דמבואר כאן בחשע חנויות מוכרות נבלה דאמרינן כל קבוע כמע"מ אף לקולא. ועי׳ בש״ך ביו״ד סי׳ :ס״ק טו